

Dar vara asta nu era ca toate celelalte. Zăpadă nu mai rămăsese aproape deloc și nici gând să mai cadă vreun fulg rătăcit. Nu mai bătea nici briza ca să îi mângâie blana albăstrie. Miko abia respira. Aerul era fierbinte, mai fierbinte ca niciodată.

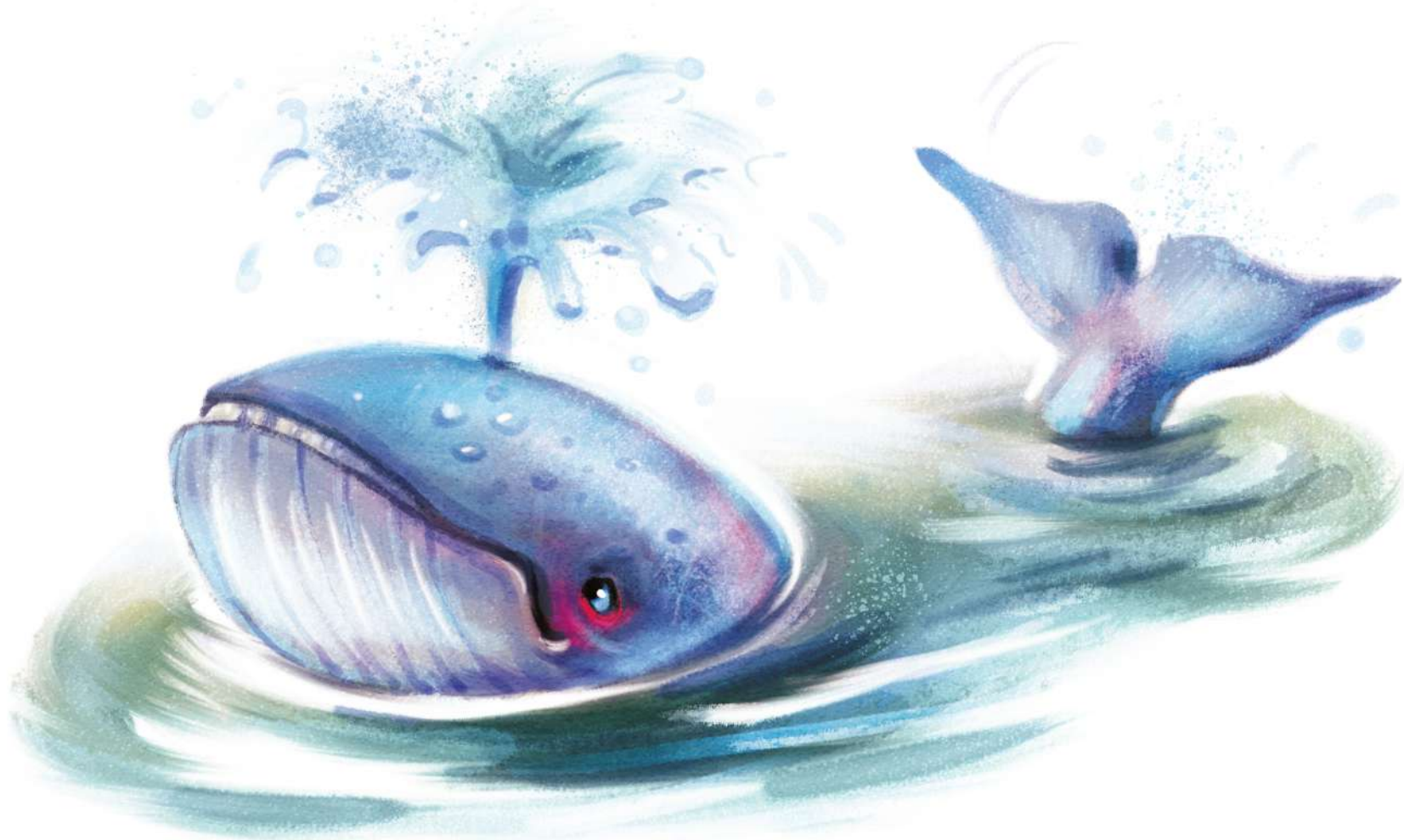
Ghețarii își puseseră ochelari de soare, dar lacrimile continuau să le curgă șiroaie în mare.

Urșii umblau doar cu pălării mari de paie.
Vidrele se înghesuiau la coafor ca să își scurteze blana
mult prea deasă pentru căldura de afară.

Balenele pufăiau bulbuci fierbinți.
Puii de veveriță se jucau de-a găsește-ultimul-petic-
de-zăpadă.

— Miko, e prea cald!

Venise Freya, prietena ei rândunică de mare, o pasăre albă, micuță, cu pene negre pe cap, ca un fes îndesat prea tare peste ochi. În fiecare an, zbura din celălalt capăt al lumii ca să își petreacă vara alături de Miko. Numai că acum, abia sosită, se grăbi să anunțe veștile îngrozitoare de la Polul Sud.

